

De recessie

Verharding op alle fronten

Hebben curatoren de tijd van hun leven? Nou nee, maar Insolvency & Restructuring heeft het wel lekker druk. Jako van Hees is advocaat bij De Brauw en hoogleraar faillissementsrecht, en was de afgelopen drie jaar voorzitter van Insolad, de vereniging van insolventieadvocaten.

.....
Janneke Vonkeman
 journalist

‘De kettingreactie van de bankencrisis is goed op gang gekomen, zeker in het tweede kwartaal van dit jaar. In het eerste kwartaal was het vooral druk door arbeidsrechtelijke zaken; nu volgt de stortvloed van faillissementen, met name in het mkb. Advocaten die eerst fusies en overnames deden of betrokken waren bij complexe financieringen, hebben op dat terrein niet veel te doen, terwijl de faillissementsafdeling het razenddruk heeft. Het afwikkelen van faillissementen vergt veel algemeen ad-

vocatuurlijke vaardigheden, die je vrij snel kunt leren als je de ondernemerspraktijk al kent. Advocaten zijn flexibel, ze schuiven dus door. Hier op kantoor ook. Lang hadden we bij Insolvency & Restructuring twee compagnons, onder wie ikzelf. Nu zijn het er vijf. En het aantal medewerkers is de afgelopen tijd verdrievoudigd.

Terwijl de transactiepraktijk op dit moment heel rustig is, draait litigation op volle toeren: er wordt meer geprocedeerd en uitgevochten dan ooit tevoren. Je ziet een verharding op alle fronten. Kredietvoorwaarden zijn strakker; er moet contant worden betaald, er worden garanties verlangd. Jarenlang is er zoveel verdiend dat het bedrijven niet veel uitmaakte of een relatie omviel. Het geld kwam wel weer elders vandaan. Nú doet elke afboeking pijn.

Zodra het vertrouwen terug is, kan de economie weer draaien. Dan zullen bedrijven, banken en andere financiële instellingen een wijze les hebben geleerd. Maar voorlopig is het vertrouwen er niet. Het is erg grimmig.’

Verwijderingsbijdrage

‘Of curatoren de tijd van hun leven hebben? Het is prach-

tig werk, maar los van de kredietcrisis zijn er ernstige zorgen over de beloning van insolventieadvocaten. Grote kantoren doen nauwelijks nog faillissementszaken, omdat de tarieven relatief laag zijn en vaak niet eens gerealiseerd kunnen worden, zeker als sprake is van lege boedels. Alleen de heel grote, complexe zaken zijn dan nog interessant, maar daar doet zich snel een belangenconflict voor: er zijn legio partijen en dan blijkt er altijd wel

zijn weer niet geëquipeerd voor grotere, complexe zaken. Als Insolad hebben we hierover het rapport *Beloning Curatoren* gepubliceerd. Er wordt nu een werkgroep gevormd, met Recofa (R-C’s in faillissementen, red.), de fiscus en de banken, om aanbevelingen te doen aan Justitie. Moeten curatoren, net als in Engeland, door de overheid worden betaald? Of zou je, via de Kamer van Koophandel, van bedrijven een soort “verwijderingsbijdrage”

.....
‘De curator kan zich vaak geen feitenonderzoek permitteren, zeker niet bij de vele lege boedels, terwijl daar juist gefraudeerd kan zijn’

een eigen cliënt betrokken, zodat je als curator niet meer kunt optreden. Met andere woorden, je richt je als groot kantoor eerder op de kleine zaken, terwijl dáár vaker sprake is van lege boedels.

Van oudsher liet je als curator de “slechte faillissementen” compenseren door de goede, grote zaken, maar die vallen dus weg. Ook middelgrote kantoren schrikken nu, vanwege het financiële risico, terug voor curatorschap, zodat de écht kleine overblijven. Maar die

kunnen vragen om een speciaal fonds te vormen? In elk geval moeten curatoren in staat worden gesteld om uitgebreid feitenonderzoek te laten doen en te procederen in gevallen van fraude – dat dient het maatschappelijk belang. De curator kan zich dat nu vaak niet permitteren, zeker niet bij lege boedels. Terwijl daar juist sprake van fraude kan zijn.’